

„ Sposobnost za učenje kroz faze intelektualnog razvoja“

UVOD

Nivo inteligencije je jedan od mnogobrojnih uslova za uspešno učenje. U ovom radu ću pokušati da napravim paralelu između dostignutog intelektualnog razvoja i sposobnosti za učenje tj. paralelu između uzrasta i sposobnosti za učenje različitih veština. Žan Pijaže i Lav Vigotski su istaknuti psiholozi koji su se najviše bavili ovom oblašću i moj rad će biti zasnovan na njihovom učenju.

Učenje

Centralni problem psihologije uopšte je učenje. Učenje nije shvaćeno samo kao školsko učenje, već ono predstavlja mnogo širi pojam. Pod učenjem se podrazumeva menjanje individue koje je posledica iskustva, a ne samo sazrevanja ili razvoja individue.

U početku svakog života dete uči da razlikuje jedno lice od drugog, blag glas od ljutog glasa. Ono uči da će pomoću plača (u prvim mesecima pa čak i u prvim godinama svoga života) privući pažnju drugih i dobiti ono što želi. Kasnije u toku života ono uči sve više i više. Čak i sami opažaji su posledica učenja, iskustva. Osećaj koji čovek dobija preko čula ne mogu sami po sebi da ostvaruju opažaje. Čovek stiče iskustva o pojedinim predmetima, pomoću iskustva saznaje da su predmeti veliki ili mali, tvrdi ili meki, crni ili beli, a takođe i zašta se upotrebljavaju, jesu li pokretni ili nisu, itd. Sa većim iskustvom čoveka njegovi opažaji postaju bogatiji, potpuniji.

Socijalizacija je, takođe, proizvod učenja. Putem učenja dete od biološkog postaje socijalno biće. Ono uči da bude u društvu, da saraduje sa drugima, uči kako da se ponaša u društvu, koje postupke treba ceniti, koje osuđivati, šta je dobro, a šta zlo. Ono uči kulturne vrednosti, pa čak i interesovanja, navike, potrebe, želje, pa i sam način izražavanja emocija. Retko za koju osobinu čoveka se može reći da ona nije bar delimično naučena. Sticanje novih osobina dece može biti posledica učenja ili sazrevanja. Učenje je pretežno uslovljeno delatnošću individue, i to delatnošću koja je izazvana potrebama individue i uticajem spoljašnje sredine na nju. Učenje nekih veština, pojmova, ili gradiva često je uslovljeno sazrevanjem. Individua može da uči izvesne stvari tek na određenom stupnju zrelosti. Na primer, dete tek na određenom uzrastu (oko 6-7.god.) zrelo za nastavu, čitanje i pisanje.

Prema jednoj modernoj definiciji, učenje predstavlja relativno trajnu promenu u ponašanju ili repertoaru ponašanja koja je rezultat prethodnog iskustva. Ova definicija ima nekoliko komponenti.

Prvo, učenje podrazumeva opaženu promenu u ponašanju, što znači da mora postojati objektivni dokaz da bi se konstatovalo da je nešto naučeno. Psihologija je nauka upravo zbog toga što fenomene kojima se bavi meri objektivnim postupcima. Međutim, učenje i pamćenje su procesi koji se odvijaju u nervnom sistemu, pa do skora nisu bili podložni direktnom posmatranju. Zbog toga su oni tretirani kao intervensijske varijable – procesi koji posreduju između sredine (kojom možemo kontrolisano manipulirati) i ponašanja (koje možemo objektivno meriti).

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com